

»Se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään.»

Kristuksen aikoina palestiinalaiset asuivat muurien ympäröimissä kaupungeissa, jotka enimmäkseen sijaitsivat vuorten kukkuloilla. Porteille, jotka suljettiin auringon laskiessa, johtivat jyrkät kalliopolut. Niinpä matkamiehen, joka päivän lopulla kiiruhti kotiin, oli useinkin nopeasti riennettävä hankalaa rinnettä ylös ehtiäkseen portille ennen iltahämärää. Se, joka myöhästyi, sai jäädä ulkopuolelle.

Tuo kapea, ylöspäin kulkeva polku, joka johti kodin rauhaan, antoi Jeesukselle sattuvan vertauskuvan kristityn tiestä. Se polku, jonka olen asettanut eteenne, Hän sanoi, on kaita, ja portista on vaikea päästä sisälle, sillä kultainen sääntö sulkee ulkopuolelle kaiken ylpeyden ja itsekkyyden. On tosin leveämpikin tie, mutta sen loppu on kadotus. Jos tahdotte kavuta hengellisen elämän polkua, teidän on jatkuvasti noustava yhä korkeammalle, sillä tie kulkee ylöspäin. Teidän on vaellettava harvalukuisessa joukossa, sillä enemmistö valitsee alaspäin viettävän polun.

Kuoleman tiellä mahtuu koko ihmiskunta kulkemaan. Tällä tiellä on kyllin tilaa maailmallisuudelle, itsekkyydelle, ylpeydelle, epärehellisyydelle ja siveelliselle turmelukselle. Tällä tiellä jokainen voi pitää kiinni omista käsityksistään ja opeistaan, noudattaa omia taipumuksiaan ja tehdä mitä ikinä itsekkyyks mieleen johdattaa. Tätä kadotukseen vievää polkua ei tarvitse etsiskellä, sillä portti on avara ja tie leveä ja aivan itsestään jalat kääntyvät kuolemaan johtavalle tielle.

Sen sijaan on elämän tie kaita ja portti ahdas. Jos riiput kiinni yhdessäkin helmasynnissäsi, huomaat tien liian kaidaksi kulkea. Sinun on jätettävä omat rientosi, luovuttava omasta tahdostasi samoin kuin huonoista tavoistasi ja tottumuksistasi, jos mielit kulkea Herran tietä. Se, joka tahtoo palvella Kristusta, ei voi omaksua maailman mielipiteitä eikä mukautua maailman tasoon. Taivaan polku on liian kaita arvonimien ja rikkauksien ratsastaa,

liian kaita itsekkään kunnianhimon astella, liian jyrkkä ja epätasainen mukavuuden rakastajien kavuta. Aherrus, kärsivällisyys, kieltäymys, parjaus, köyhyys, vastustus syntisten taholta - se oli Kristuksen osana, ja sen on oltava meidänkin osanamme, jos meidän koskaan mieli päästä Jumalan paratiisiin.

Älä silti päättele, että ylöspäin johtavaa polkua on hankala ja alaspäin viettävää helppo kulkea. Pitkin koko tuota kuolemaan vievää tietä koetaan kärsimyksiä ja rangaistuksia, suruja ja pettymyksiä ja kuullaan varoituksia: Ei edemmäksi! Jumalan rakkaus on tehnyt itsetuhon vaikeaksi varomattomille ja uppiniskaisillekin. Tosin kyllä Saatanan polku on koetettu saada näyttämään viehättävältä, mutta se on kaikki silmänlumetta. Synnin tiellä tunnetaan katkeraa katumusta ja jäytävää huolta. Saatamme ajatella, että on miellyttävää antaa vapaat ohjaket itsekkyydelle ja maailmalliselle kunnianhimolle, mutta sen loppuna on tuska ja murhe. Itsekkäät suunnitelmat saattavat houkutella mairittelevin lupauksin sekä nautinnon toivein, mutta tulemme huomaamaan, että toiveet mitkä keskittyvät ihmisen omaan minään, myrkyttävät onnemme ja katkeroittavat elämämme. Alaspäin viettävän tien portilla saattavat kukkaset helottaa, mutta polku on täynnä okaita. Valo, joka niin lupaavana väikkyä tien alkupäässä, kalpenee ja muuttuu epätoivon pimeydeksi, ja sielun, joka tuota tietä vaeltaa, saartavat ikuisen yön varjot.

»Uskottomien tie on koleikko», mutta viisauden »tiet ovat suloiset tiet, sen polut rauhaisat kaikki tyynni». Sananl. 13:15; 3:17. Jokainen teko, jonka vaikuttimena on kuuliaisuus Kristukselle, jokainen kieltäymys, johon suostutaan Hänen tähtensä, jokainen hyvin kestäetty koetus, jokainen voitettu kiusaus, on askel kohti lopullista kunniakasta voittoa. Jos otamme Kristuksen oppaaksemme, Hän johdattaa meitä turvallisesti. Suurimmankaan syntisen ei tarvitse eksyä. Jokainen epävarma etsijä voi vaeltaa puhtaassa ja pyhässä valossa. Vaikka polku on niin kaita, niin pyhä, että syntiä ei sillä voida suvaita, on pääsy sille kuitenkin tehty mahdolliseksi kaikille, eikä yhdenkään aran,

epäilevän sielun tarvitse sanoa: »Jumala ei ensinkään valita minusta.»

Tie saattaa olla epätasainen ja rinne jyrkkä, salakuoppia saattaa olla oikealla ja vasemmalla. Joudumme ehkä kestämaan ankaria ponnistuksia matkallamme. Ollessamme väsyneitä ja kaivatessamme lepoa meidän on kenties ponnisteltava eteenpäin. Nääntyneinäkin meidän ehkä täytyy taistella, masentuneinäkin yhä toivoa. Mutta jos Kristus on oppaamme, saavumme kyllä lopulta kaivattuun satamaan. Kristus itse on polkenut rosoisen tien edellämme ja tasoittanut polun meidän jaloillemme.

Ja kaikkialla tuon iankaikkiseen elämään johtavan jyrkän tien varrella on ilon lähteitä väsyneiden virkistykseksi. Niillä, jotka viisauden teitä vaeltavat, on ahdistuksenkin keskellä ylenpalttisesti iloa, sillä Hän, jota heidän sielunsa rakastaa, kulkee näkymättömänä heidän rinnallaan. Jokaisella askeleella ylöspäin he tuntevat yhä selvemmin Hänen kätensä kosketuksen, jokaisella askeleella lankeaa heidän polulleen yhä loistavampia säteitä tuon Näkymättömän kirkkaudesta, ja heidän ylistyslaulunsa kohoavat yhä ihanampina ilmoille, yhtyäkseen valtaistuimen edessä olevien enkelien lauluun. »Vanhurskasten polku on kuin aamurusko, joka kirkastuu kirkastumistaan sydänpäivään saakka.» Sananl. 4: 18.

»Kilvoitelkaa päästäksenne sisälle ahtaasta ovesta.»

Myöhäinen matkamies, joka kiireesti riensi eteenpäin, ennättääkseen kaupungin portille ennen auringonlaskua, ei voinut kääntyä katselemaan tien varrella olevia nähtävyyksiä. Koko hänen tarkkaavaisuutensa oli keskittynyt siihen, että hän pääsisi portista sisälle. Samaa lujaa määrätietoisuutta, sanoi Jeesus, vaaditaan kristityn elämässä. Minä olen näyttänyt teille luonteen kirkkauden, joka on minun valtakuntani todellinen kirkkaus. Se ei lupaa teille maallista valtaa, mutta silti se on kaiken halajamisenne ja ponnistelunne arvoinen. Minä en kutsu teitä taistelemaan maallisen mahdin ja valta-aseman puolesta, mutta älkää silti päätelkö, ettei teillä ole mitään taisteluja taisteltavana, mitään voittoja saavutettavana. Minä pyydän teitä taistelemaan ja

ponnistelemaan, päästäksenne minun hengelliseen valtakuntaani.

Kristityn elämä on taistelua ja marssia. Mutta voittoa ei saavuteta ihmisvoimin. Taistelukenttänä on sydämen maailma. Taistelu, mikä meidän on taisteltava - suurin taistelu, minkä ihminen milloinkaan on taistellut -, koskee oman minän alistamista Jumalan tahtoon, sydämen luovuttamista rakkauden hallittavaksi. Vanha luonto, joka on syntynyt verestä ja lihan tahdosta, ei voi periä Jumalan valtakuntaa. Perityistä taipumuksista, entisistä tavoista on päästävä.

Se, joka päättää mennä sisälle hengelliseen valtakuntaan, tulee huomaamaan, että vanhan turmeltuneen luonnon kaikki halut ja himot, pimeyden voimien tukemina, nousevat häntä vastaan. Itsekkyys ja ylpeys tekevät vastarintaa kaikelle, mikä osoittaisi niiden olevan syntiä. Me emme voi omassa voimassamme voittaa noita huonoja haluja ja tapoja, jotka pyrkivät hallitsemaan meitä. Me emme voi kukistaa sitä mahtavaa vihollista, joka pitää meitä orjinaan. Jumala yksin voi antaa meille voiton. Hän haluaa meidän pääsevän oman itsemme, oman tahtomme ja tapojemme herroiksi. Mutta Hän ei voi suorittaa meissä työtään ilman meidän suostumustamme ja myötävaikutustamme. Jumalan Henki työskentelee ihmiselle annettujen kykyjen ja voimien avulla. Meidän on kaikella tarmollamme toimittava yhdessä Jumalan kanssa.

Me emme saavuta voittoa, ellemme rukoile paljon ja hartaasti ja nöyryytä itseämme joka askeleella. Meidän tahtoamme ei pakoteta toimimaan yhdessä jumalallisten voimien kanssa, vaan meidän on se vapaaehtoisesti alistettava. Jos olisi mahdollista, että Jumalan Henki taivuttaisi sinut väkisin, pakottamalla sinua satakertaisella voimalla, ei se seikka tekisi sinusta kristittyä eikä kelvollista taivaan alamaista. Saatanan linnoitusta ei siten murrettaisi. Tahto on asetettava Jumalan tahdon puolelle. Sinä et itsestäsi kykene alistamaan tarkoituksesi, halujasi ja taipumuksiasi Jumalan tahtoon, mutta jos »taivut taivutettavaksi», Jumala tekee tämän työn sinun puolestasi, hajottaen »maahan järjen päätelmät ja jokaisen varustuksen, joka nostetaan Jumalan tuntemista vastaan»,

ja vangiten »jokaisen ajatuksen kuuliaiseksi Kristukselle». 2. Kor. 10:5. Silloin te ahkeroitte »pelolla ja vavistuksella, että pelastuisitte; sillä Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, että Hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi». Fil. 2: 12, 13.

Monia kyllä Kristuksen kauneus ja taivaan ihanuus vetävät puoleensa, mutta ne ehdot, joilla niistä voi päästä osalliseksi, pelottavat heitä. Leveällä tiellä on useita vaeltajia, joita heidän kulkemansa polku ei täysin tyydytä. He haluavat vapautua synnin orjuudesta, ja he koettavat omassa voimassaan vastustaa synnillisiä tottumuksiaan. He katsovat kohti kaitaa tietä ja ahdasta porttia, mutta itsekäs nautinnonhalu, maailmanrakkaus, ylpeys, epäpyhä kunnianhimo muodostuvat esteeksi heidän ja Vapahtajan välille. Oman tahdon luovuttaminen, omien kiintymysten ja pyrkimysten hylkääminen vaatii uhria, ja se saa heidät epäröimään, horjumaan ja kääntymään takaisin. Monet »koettavat päästä sisälle, mutta eivät voi». Luuk. 13:24. He halajavat sitä, mikä on hyvää, he jonkin verran ponnistelevatkin saavuttaakseen sen, mutta he eivät valitse sitä, he eivät vakaasti päätä hankkia sitä itselleen mihin hintaan hyvänsä.

Jos tahdomme voittaa, meillä ei ole muuta mahdollisuutta kuin yhdistää tahtomme Jumalan tahtoon ja työskennellä yhdessä Hänen kanssaan päivästä päivään ja hetkestä hetkeen. Emme voi pitää kiinni omasta minästä ja kuitenkin mennä sisälle Jumalan valtakuntaan. Me saavutamme pyhyiden väin kieltämällä itsemme ja omaksumalla Kristuksen mielenlaadun. Ylpeys ja itse kylläisyys on ristiinnaulittava. Olemmeko valmiit maksamaan vaaditun hinnan? Olemmeko valmiit saattamaan tahtomme täydelliseen sopusointuun Jumalan tahdon kanssa? Vasta kun olemme siihen valmiit, voi Jumalan uudistava armo ilmetä meissä.

Sota, mikä meidän on käytävä, on »hyvä uskon kilvoitus». »Sitä varten minä vaivaa näenkin», sanoi apostoli Paavali, »taistellen Hänen vaikutuksensa mukaan, joka minussa voimallisesti vaikuttaa.» Kol. 1:29.

Kun Jaakob tuli elämänsä suureen käännekohtaan, hän vetäytyi

syrjään rukoillakseen. Hänet täytti yksi ainoa ylivoimainen kaipuu hän - halasi luonteen muutosta. Mutta hänen rukoillessaan Jumalaa joku vihollinen, kuten hän otaksui, kävi häneen käsiksi, ja koko yön hän painiskeli kaikin voimin. Kuitenkaan ei kuolemanvaarakaan saanut häntä hellittämään sielunsa pyrkimyksestä. Kun hänen voimansa olivat miltei lopussa, osoitti enkeli jumalallisen väkevyytensä, ja Hänen kosketuksensa ilmaisi Jaakobille, ketä vastaan hän oli taistellut. Ruhjoutuneena ja avutonta hän vaipui Vapahtajan rintaa vasten, pyytäen siunausta. Hän ei antanut työntää itseään pois eikä heittänyt kesken rukoustaan, ja Kristus täytti tämän katuvaan, avuttoman sielun pyynnön, sillä Hän on luvannut: »Antautukoon hän minun turviini, tehdäkseen rauhan minun kanssani, ja hän on tekevä rauhan minun kanssani.» Jes. 27:5, engl. käänn. Jaakob rukoili päättäväisesti: »En päästä Sinua, ellet siunaa minua.» 1. Moos. 32:26. Tämän järkähtämättömän mielen patriarkka sai Häneltä, jonka kanssa hän painiskeli. Hän se antoi Jaakobille voiton ja muutti sitten hänen nimensä Jaakobista Israeliksi, sanoen: »Niin kuin ruhtinas sinä olet taistellut Jumalan ja ihmisten kanssa ja olet voittanut.» 1. Moos. 32:28, engl. käänn. Sen, minkä vuoksi Jaakob oli turhaan painiskellut omassa voimassaan, hän saavutti antautumalla ja lujasti uskomalla. »Tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme.» 1. Joh. 5:4.

Kavahtakaa vääriä profeettoja.»

Nousee vääriä profeettoja, jotka yrittävät houkutella sinut pois kaidalta tieltä ja ahtaalta portilta. Kavahda heitä, sillä vaikka he verhoutuvat lammastenvaatteisiin, he sisältä ovat raatelevaisia susia. Jeesus ilmoittaa meille tunnusmerkin, mistä voimme erottaa väärät opettajat oikeista. »Heidän hedelmistään te tunnette heidät», Hän sanoi. »Eihän orjantappuroista koota viinirypäleitä eikä ohdakkeista viikunoita.»

Koetellessamme heitä meidän ei ole katsottava heidän kauniisiin puheisiinsa tai jaloon tunnustukseensa. Heitä on arvosteltava Jumalan sanan valossa. »'Pysykää laissa ja todistuksessa!' Elleivät

he näin sano, ei heissä yhtään valoa ole.» »Jos herkeät, poikani, kuulemasta kuritusta, niin eksyt pois tiedon sanoista.» Jes. 8:20, engl. käänn.; Sananl. 19:27. Mitä sanomaa nämä opettajat julistavat? Saako se sinut kunnioittamaan ja pelkäämään Jumalaa? Saako se sinut osoittamaan rakkautesi Häntä kohtaan olemalla kuuliainen Hänen käskyilleen? Jos ihmiset eivät tajua siveyslain merkitystä, jos he pitävät halpana Jumalan käskyjä, heillä ei ole mitään arvoa taivaan silmissä. Tiedämme ilman muuta heidän väitteensä perättömiksi. Heidän toimintansa on lähtöisin itse pimeyden ruhtinaasta, Jumalan vihollisesta.

Eivät kaikki ne, jotka tunnustavat Kristuksen nimeä ja toimivat sananjulistajina, ole Hänen omiaan. Moni, joka on opettanut minun nimessäni, Jeesus sanoi, havaitaan lopulta köykäiseksi. »Moni sanoo minulle sinä päivänä: 'Herra, Herra, emmekö me Sinun nimesi kautta ennustaneet ja Sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja Sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?' Ja silloin minä lausun heille julki: 'Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät'.»

On ihmisiä, jotka uskovat olevansa oikeassa, vaikka ovat väärässä. Vaikka he tunnustavat Kristuksen Herrakseen ja näköjään tekevät suuria tekoja Hänen nimessään, he ovat synnin palvelijoita. »He osoittavat rakkautta suullansa, mutta heidän sydämensä kulkee väärän voiton perässä.» Se, joka Jumalan sanaa julistaa, on heille »kuin rakkauslaulu, kauniisti laulettu ja hyvin soitettu: he sanojasi kyllä kuuntelevat, mutta eivät tee niiden mukaan». Jes. 33:31, 32.

Pelkästään tunnustukseen perustuva opetuslapseus on aivan arvotonta. Sielun pelastukseksi koituva usko Kristukseen ei ole sellaista kuin moni selittää sen olevan. »Usko ainoastaan», he sanovat, »niin sinun ei tarvitse pitää lakia». Mutta usko, mikä ei synnytä kuuliaisuutta, on pelkkää luulottelua. Apostoli Johannes sanoo: »Joka sanoo: 'Minä tunnen Hänet', eikä pidä Hänen käskyjensä, se on valhettelija, ja totuus ei ole hänessä.» 1. Joh. 2:4. Älköön kukaan ajatelko, että erikoisia sallimuksellisia tapahtumia

tai ihmeellisiä ilmestyksiä on pidettävä todisteena heidän työnsä tai puoltamiensa käsitysten oikeaperäisyydestä. Kun ihmiset puhuvat vähäksyvästi Jumalan sanasta ja asettavat omat käsityksensä, tunteensa ja kokemuksensa jumalallisen elämänohjeen edelle, silloin tiedämme, ettei heissä yhtään valoa ole.

Opetuslapseuden tunnusmerkki on kuuliaisuus. Käskyjen pitäminen osoittaa tunnustuksemme ja rakkautemme vilpittömyyden. Kun omaksumamme oppi kuolettaa sydämessä piilevän synnin, puhdistaa sielun saastasta ja kantaa pyhityksen hedelmän, silloin tiedämme sen olevan Jumalan totuutta. Kun hyvyys, ystävällisyys, hellyys ja myötätunto ilmenevät elämässämme, kun vanhurskauden ilo on sydämessämme, kun korotamme Kristusta emmekä itseämme, silloin tiedämme, että uskomme laita on oikein. »Siitä me tiedämme Hänet tuntevamme, että pidämme Hänen käskynsä.» 1. Joh. 2:3.

»Se ei sortunut, sillä se oli kalliolle rakennettu.»

Kristuksen sanat olivat tehneet syvän vaikutuksen ihmisiin. Totuuden periaatteiden jumalallinen kauneus lumosi heidät, ja Kristuksen vakavat varotukset kuulostivat heistä sydämiä tutkivan Jumalan ääneltä. Hänen sanansa uhkasivat kokonaan kaataa heidän entiset aatteensa ja käsityksensä. Hänen oppinsa seuraaminen olisi vaatinut heitä muuttamaan koko ajatus- ja menettelytapansa. Se olisi saattanut heidät ristiriitaan hengellisten opettajiensa kanssa, sillä siitä olisi ollut seurauksena koko sen rakennelman romahtaminen, jonka rabbit useiden sukupolvien aikana olivat pystyttäneet. Vaikka siis Hänen sanansa löysivätkin vastakaikua ihmisten sydämissä, niin vain harvat olivat halukkaita omaksumaan ne elämänohjeekseen.

Jeesus päätti vuorisaarnansa kuvauksella, mikä valtavan havainnollisesti osoitti, miten tärkeätä Hänen sanojensa käytäntöön soveltaminen oli. Jeesusta ympäröivässä joukossa oli monta, jotka olivat viettäneet koko elämänsä lähistöllä. Istuessaan vuoren rinteellä Kristuksen sanoja kuunnellen he voivat nähdä

laaksoja ja rotkoja, joiden lävitse vuorivirrat virtasivat mereen. Kesällä nämä virrat usein kokonaan haihtuivat, jättäen jäljelle vain kuivan ja pölyisen uoman. Mutta talvi-myrskyjen puhjetessa kukkuloilla joet muuttuivat vuolaiksi ja kohiseviksi virroiksi, jotka toisinaan tulvivat yli laaksojen ja tempasivat kaiken vastustamattomasti pyörteisiinsä. Usein virta silloin pyyhkäisi mukaansa ne hökkelit, jotka talonpojat olivat pystyttäneet ruohoiselle tasangolle, näköjään vaaravyöhykkeen ulkopuolelle. Mutta korkeilla kukkuloilla oli kalliolle rakennettuja taloja. Joissakin osissa maata asumukset oli rakennettu kokonaan kivistä, ja moni niistä oli kestänyt vuosituhannekin myrskyt. Näiden asumusten pystyttäminen oli kysynyt uutteruutta ja vaivannäköä. Ne sijaitsivat hankalan matkan takana, eikä niiden ympäristö näyttänyt läheskään niin viehättävältä kuin ruoho-tasanko. Mutta ne oli kalliolle perustettu, ja tuuli ja tulva ja myrsky syöksyivät turhaan niitä vastaan.

Se, joka vastaanottaa luonteensa ja elämänsä perustukseksi ne sanat, jotka minä olen puhunut teille, Jeesus sanoi, on verrattava näiden kallioille perustettujen huoneiden rakentajiin. Vuosisatoja aikaisemmin oli profeetta Jesaja kirjoittanut: »Meidän Jumalamme sana pysyy iankaikkisesti» (Jes. 40:8), ja kun Pietari pitkän ajan kuluttua vuorisaarnan pitämisestä lainasi näitä Jesajan sanoja, hän lisäsi: »Tämä on se sana, joka on teille ilosanomana julistettu» (1. Piet. 1:25). Jumalan sana on ainoa järkkymätön tässä maailmassa. Se on varma perustus. »Taivas ja maa katoavat», sanoi Jeesus, »mutta minun sanani eivät koskaan katoa.» Matt. 24:35.

Kristuksen vuorella puhumat sanat ilmentävät lain suuria periaatteita, itse jumalallisen luonnon perusominaisuuksia. Jokainen, joka niille rakentaa, rakentaa Kristukselle, iankaikkiselle kalliolle. Ottaessamme vastaan sanan me otamme vastaan Kristuksen. Ja vain ne siis, jotka ottavat vastaan Hänen sanansa, rakentavat Hänelle. »Muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus.» 1. Kor. 3:11. »Ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman.» Apt. 4:12. Kristus, Sana, Jumalan ilmestys - Hänen

luonteensa, Hänen lakinsa, Hänen rakkautensa, Hänen elämänsä henkilöitymä - on ainoa perustus, jolle voimme rakentaa kestävä luonteen.

Me rakennamme Kristukselle, kun tottelemme Hänen sanaansa. Ei se ole vanhurskas, joka vain iloitsee vanhurskaudesta, vaan se, joka tosiaan tekee vanhurskautta. Pyhyys ei ole hurmiota, se on tulos kaiken luovuttamisesta Jumalalle, se on taivaallisen Isämme tahdon tekemistä. Kun Israelin lapset olivat leirissä Luvatun maan rajalla, ei riittänyt, että heillä oli tieto Kanaanista tai että he lauloivat Kanaanin lauluja. Se yksistään ei olisi milloinkaan tehnyt heistä tuon ihanan maan viinitarhojen ja öljylehtojen omistajia. Todella omakseen he voivat saada tuon maan vain valloittamalla sen, suostumalla tiettyihin ehtoihin, osoittamalla elävää uskoa Jumalaan, omistamalla itselleen Hänen lupauksensa, samalla noudattaen Hänen neuvojaan.

Uskonto on Kristuksen sanojen tekemistä - jota ei kuitenkaan ole käsitettävä keinoksi, jonka avulla saavutamme Jumalan suosion, vaan tulokseksi siitä, että aivan ansaitsemattamme olemme saaneet Hänen rakkautensa lahjan. Kristus ei aseta ihmisen pelastusta riippuvaksi pelkästä tunnustuksesta, vaan uskosta, mikä ilmenee vanhurskauden tekoina. Kristuksen seuraajilta odotetaan tekoja eikä vain sanoja. Teot muodostavat luonteen. »Kaikki, joita Jumalan Henki kuljettaa, ovat Jumalan lapsia.» Room. 8:14. Jumalan lapsia eivät ole ne, joiden sydäntä Henki on saanut vain koskettaa, eivät liioin ne, jotka aika ajoin antautuvat Hänen valtaansa, vaan ne, joita Henki kuljettaa.

Sinä ehkä tahtoisit tulla Kristuksen seuraajaksi, mutta et tiedä, mistä sinun pitäisi aloittaa. Olet pimeydessä etkä tiedä, miten löytäisit valoon. Seuraa sitä valoa, joka sinulla on. Päätä sydämessäsi totella Jumalan sanaa niin pitkälle kuin sinulla on siitä tietoa. Hänen voimansa, niin, itse Hänen elämänsä on Hänen sanassaan. Kun vastaanotat sanan uskossa, se antaa sinulle voimaa totella. Kun otat vaarin siitä valosta, joka sinulla on, saat suuremman valon. Sinä rakennat Jumalan sanalle, ja luonteesi muodostuu Kristuksen luonteen kaltaiseksi.

Kristus, totinen perustus, on elävä kivi. Hänen elämänsä virtaa kaikkiin, jotka ovat Hänelle rakennetut. »Rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi.» »Koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa.» 1. Piet. 2:5; Ef. 2:21. Kivet tulevat yhdeksi perustuksen kanssa, sillä yhteinen elämä on kaikessa. Tuota rakennusta ei mikään myrsky voi kaataa, sillä »elo Luojaan kätkeyty pysyy iäti».

Sen sijaan jokainen rakennus, joka on pystytetty jollekin muulle perustukselle kuin Jumalan sanalle, sortuu. Se, joka niin kuin juutalaiset Kristuksen päivinä rakentaa inhimillisille aatteille ja käsityksille, ihmisten keksimille muodoille ja menoille tai sellaisille teoille, joita hän voi tehdä ilman Kristuksen armoa, pystyttää luonteensa rakennuksen löyhälle hiekalle. Kiusausten raivoisat myrskyt pyyhkäisevät pois hiekkaperustan, jättäen hänen huoneensa rauniona ajan rannalle.

»Sen tähden, näin sanoo Herra, Herra:.. minä panen oikeuden mittanuoraksi ja vanhurskauden vaa'aksi, ja rakeet hävittävät valheturvan, ja vedet huuhtovat pois piilopaikan.» Jes. 28:16, 17. Mutta vielä on armo tarjona syntiselle. »Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, ei ole minulle mieleen jumalattoman kuolema, vaan se, että jumalaton kääntyy tieltänsä ja elää. Kääntykää, kääntykää pois pahoilta teiltänne; ja minkä tähden te kuolisitte, Israelin heimo!» Hes. 33:11. Tänäänkin puhuu katumattomalle Vapahtajan ääni, Hänen, joka sydämen tuskassa huudahti katsellessaan rakastamaansa kaupunkia: »Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niin kuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet. Katso, 'teidän huoneenne on jäävä hyljätiksi'.» Luuk. 13:34,35. Jerusalemissa Jeesus näki vertauskuvan maailmasta, joka oli hyljännyt Hänen armonsa ja halveksinut sitä. Hän itki sinun tähtesi, sinä uppiniskainen sielu! Vielä silloinkin, kun Jeesuksen kyöneleet kostuttivat vuotta, Jerusalem olisi voinut katua ja välttää tuomionsa. Vielä vähän aikaa taivaan lahja odotti, että Hänet otettaisiin vastaan. Samoin sinullekin, sielu, Kristus yhä

puhun rakkauden kieltä: »Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani.»

»Nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä.» Ilm. 3:20; 2. Kor. 6: 2.

Sinä, joka perustat toivosi omaan itseesi, rakennat hiekalle. Mutta vieläkkään ei ole niin myöhä, ettet voisi välttää uhkaavaa perikatoa. Ennen kuin myrsky puhkeaa, pakene lujalle perustukselle. »Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä lasken Siioniin perustus kivien, koetellun kivien, kalliin kulmakivien, lujasti perustetun; joka uskoo, se ei pakene.» »Kääntykää minun tyköni ja antakaa pelastaa itsenne, te maan ääret kaikki, sillä minä olen Jumala, eikä toista ole.» »Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; älä arkana pälyile, sillä minä olen sinun Jumalasi; minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä.» »Te ette joudu häpeään ettekä pilkan alaisiksi, ette ikinä, hamaan iankaikkisuuteen saakka.» Jes. 28:16; 45:22; 41:10; 35:17.

Vs. 197-214.

Ja mitä minä vielä sanoisin?

“Ja mitä minä vielä sanoisin? Sillä minulta loppuisi aika, jos kertoisin Gideonista, Baarakista, Simsonista, Jeftasta, Daavidista ja Samuelista ja profeetoista, jotka uskon kautta kukistivat valtakuntia, pitivät vanhurskautta voimassa, saivat kokea lupauksien toteutumista, tukkivat jalopeurain kidat, sammuttivat tulen voiman, pääsivät miekanteriä pakoön, voimistuivat heikkoudesta, tulivat väkeviksi sodassa, ajoivat pakoön muukalaisten sotajoukot. On ollut vaimoja, jotka ylösnousemuksen kautta ovat saaneet kuolleen takaisin. Toiset ovat antaneet kiduttaa itseään eivätkä ole ottaneet vastaan vapautusta, että saisivat paremman ylösnousemuksen; toiset taas

ovat saaneet kokea pilkkaa ja ruoskimista, vieläpä kahleita ja vankeutta; heitä on kivitetty, kiusattu, rikki sahattu, miekalla surmattu; he ovat kierrelleet ympäri lampaannoissa ja vuohennahoissa, puutteenalaisina, ahdistettuina, pahoinpideltyinä - he, jotka olivat liian hyviä tälle maailmalle -; he ovat harhailleet erämaissa ja vuorilla ja luolissa ja maakuopissa. Ja vaikka nämä kaikki uskon kautta olivat todistuksen saaneet, eivät he kuitenkaan saavuttaneet sitä, mikä oli luvattu; sillä Jumala oli varannut meitä varten jotakin parempaa, etteivät he ilman meitä pääsisi täydellisyyteen.“ Hebr. 11:32-40.

Mitä vielä sanoisin?

Suuressa armossa ja rakkaudessa Jumala on antanut sanansa kautta aivan tarpeeksi todisteita ja esimerkkejä tosi uskosta, mitä se saa aikaan. Apostoli Paavali muistuttaa kaikki tärkeimmät tapahtumat pyhästä historiasta ja sanoo: “Mitä vielä sanoisin?” - Eikö tämä riitä? Epäiletkö vielä uskontiellä? Eikö riitä saada rohkaisua ja intoa palvella Jumalaa samankaltaisella elävällä uskolla? Eikö riitä, kun apostoli muistuttaa, että “Jumala oli varannut meitä varten jotakin parempaa, etteivät he ilman meitä pääsisi täydellisyyteen.“ Ehkä tällä apostoli tarkoittaa, että monet viimeisestä sukupolvesta, kuolemaa maistamatta saavat nähdä Vapahtajan tulevan suuressa voimassa ja kirkkaudessa taivaan pilvissä. Sitä paitsi nykyisin meillä on vielä enemmän tietoa, että ne, jotka tulevat sinetöidyksi kolminkertaisen enkelin sanomaan uskossa, kuuluvat 144 000 joukkoon, joka tulee olemaan aina Jeesuksen kanssa ja asumaan ikuisesti maailmankaikkeuden pääkaupungissa, uudessa Jerusalemissa. Eikö tämä riitä? Kyllä, taivas on tehnyt kaiken pelastuksemme hyväksi!

Kuka olisi syyllinen, jos en pelastuisi?

“Joka rakastaa isäänsä taikka äitiänsä enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias; ja joka rakastaa poikaansa taikka tytärtänsä enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias; ja joka ei ota ristiänsä ja seuraa minua, se ei ole minulle sovelias.“ Matt.

10:37, 38.

Jumalan Sana osoittaa meille, että syytä emme voi etsiä muualta, kuin itsestämme. Syytä emme voi etsiä vaimosta, lapsista tai lähimmäisistä. Tässä mainitaan rakkaudesta Jumalaan. Jos meiltä puuttuu todellinen rakkaus, silloin meillä ei ole intoa tutkia Herran Sanaa, käydä jumalanpalveluksessa ja olla uskollinen kymmenyksissä ja antimissa.

Onko Jeesus etusijalla elämässäsi? Onko Hän rakkaampi sinulle, kuin kaikki muut asiat? Oletko valmis kantamaan ristisi, jonka Jumala on antanut sinulle joka päivä, elämäsi loppuun asti? Silloin, kun tunnet itsesi väsyneeksi, pyydä apua Jeesukselta. Hän ei jätä sinua milloinkaan.

Harjoitanko uskoasi?

“Mutta ilman uskoa on mahdoton olla otollinen; sillä sen, joka Jumalan tykö tulee, täytyy uskoa, että Jumala on ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät.” Hebr. 11:6.

Usko on perusasia matkallamme taivaaseen. Sitä harjoitetaan, kun tutkimme Jumalan Sanaa ja elämme sen mukaan, niin uskomme on elävä ja tuo hedelmiä Jumalan kunniaksi elämäämme. Näetkö sinä hedelmiä uskontielläsi? Milloin viimeksi olet todistanut toisille uskostasi? Kuljetko tietä taivaseen uskossa, etkä näkemisessä? Voitanko Herran avulla uskon kautta kiusaukset ja koettelemukset, niin kuin Raamatun uskonsankarit voittivat? Ole luja, älä tee kompromisseja uskosi kanssa, niin sinä voitat. Usko vahvistuu harjottamalla.

Henki on se, joka eläväksi tekee

“Henki on se, joka eläväksi tekee; ei liha mitään hyödytä. Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä.” Joh. 6:63.

Jos haluamme kerran elää taivaassa, meidän tulee elää täällä maan päällä Hengen mukaan. Hengellisesti kuolleet eivät pääse taivaaseen. Eli meidän pitää pysyä hengellisesti elävänä. Tunnetko itsesi eläväksi, tai päinvastoin? Mitä tarkoittaa elää Hengen

mukaan?

“Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista. Sillä mikä laille oli mahdotonta, koska se oli lihan kautta heikoksi tullut, sen Jumala teki, lähettämällä oman Poikansa syntisen lihan kaltaisuudessa ja synnin tähden ja tuomitsemalla synnin lihassa, että lain vanhurskaus täytettäisiin meissä, jotka emme vaella lihan mukaan, vaan Hengen. Sillä niillä, jotka elävät lihan mukaan, on lihan mieli, mutta niillä, jotka elävät Hengen mukaan, on Hengen mieli. Sillä lihan mieli on kuolema, mutta hengen mieli on elämä ja rauha; sen tähden että lihan mieli on vihollisuus Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu Jumalan lain alle, eikä se voikaan. Jotka lihan vallassa ovat, ne eivät voi olla Jumalalle otolliset. Mutta te ette ole lihan vallassa, vaan Hengen, jos kerran Jumalan Henki teissä asuu. Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa. Mutta jos Kristus on teissä, niin ruumis tosin on kuollut synnin tähden, mutta henki on elämä vanhurskauden tähden.” Room. 8:2-10

Me ymmärrämme, että Jumalan Sana antaa meille hengen ja elämän, jos käytämme sitä hengellisenä ruokana. Hengen mukaan eläminen vahvistaa vastustuskykyämme syntiä vastaan. Silloin me vihaamme syntiä ja haluamme tehdä vain Jumalan tahdon mukaan.

Jos meillä on vielä joku rakas synti, jos tietoisesti rikomme luonnon ja Jumalan lakeja, jos puhumme loukkaavasti ja teemme sopimatonta lähimäisille, se tarkoittaa, että elämme lihan mukaan ja se tappaa meidät hengellisenä ihmisenä.

Miten tärkeää on, että elämme hengen mukaan. Silloin me olemme iloisia Herrassa. Silloin meillä on into tehdä lähetystyötä ja osallistua jumalanpalveluksiin.

Rakas lukija, annatko mahdollisuuden Jumalalle, että Hän vaikuttaisi Henkensä kautta elämässäsi? Kaipaanko saada elävän yhteyden Hänen kanssaan? Tunnetko itsesi onnelliseksi Herrassa? Jos vastaukset näihin kysymyksiin on kielteisiä, silloin on aiheellista hartaasti rukoilla Jumalaa ja pyytää hengellistä

herätystä ja uudistusta.

Herra siunatkoon meitä ja auttakoon, että valmistautuisimme Hänen pikaista tulemistaan varten. Aamen.

Vladimir Marinov

Lähetyskäynti ja tehtäviä saaristovaltiossa Filippiineillä

Filippiinit ovat saaristo läntisellä tyynellä merellä. Se nimettiin Espanjan kuninkaan Philipp II mukaan. Se sisältää enemmän kuin 7000 saarta, joista monet ovat ilman nimiä ja ilman asukkaita.

Saariston pääsaaret ovat Luzon, Mindanao, Samar, Cebu jne. Pohjoisessa Filippiinien rajana ovat Kiina ja Taiwan, Etelässä Malesia (Sabah) ja Indonesia ovat naapurina. Niin Filippiinit ovat Itä- ja Kaakkois-Aasian välillä kuin siirtymämaana.

Sen kasvien runsauden mukaan Filippiinit ovat kaikkein runsain kasvitieteellinen maa maailmassa. Tulivuorten hedelmällisellä maalla kasvaa ihania metsiä ja tärkeitä puita.

Filippiinien saariston 43 heimoa puhuvat 87 eri kieltä tai murretta, jotka kuuluvat Indonesian saariryhmään, joka kuuluu Malesia-Polynesian kieleen. Yksi kolmas osa koko kansasta puhuu tagalogia, joka on läheistä sukua filipinolle, Filippiinien pääkielelle. Espanjan kieltä käyttää vain yläluokan ihmiset, jotka ovat maanhallitsijoina.

Filippiinit on ainut Aasian maa, joka miltei kokonaan on kääntynyt kristinuskoon.

Enemmän kuin puolet väestä työskentelee maanviljelijöinä. Tärkein ruokatarvike kasvi on riisi. Yhtä kolmasosaa maan riisiviljelyksestä kastellaan keinotekoisesti ja se tuo kaksi elonkorjuusatoa vuodessa. Filippiiniläiset ovat kaikkein suurimpia kookospähkinän tuotteiden tuottaja.

Lopez de Legaspin komennossa oleva ja Martin de Goitin johtama espanjalainen retkikunta saapui alueelle vuonna 1570 ja

Legaspin teki rauhansopimuksen alueen asukkaiden kanssa vuoden päästä. Luzon saarella sijaitsevasta Manilasta tuli 1595 pääkaupunki.

Kaupunki Quezon sijaitsee noin kahdeksan kilometriä pohjoiseen vanhasta keskustasta Manilasta ja 17.7.1948 lähtien perustuslain mukaan se oli Filippiinien pääkaupunki. Kunnes presidentti Ferdinand Marcos siirsi Filippiinien pääkaupungin takaisin Manilan 24. kesäkuuta 1976.

Ensimmäisellä käynnilläni Filippiineillä minä opin jo rakastamaan ja arvostamaan tätä kansaa paljon. Ennen kuin tein tätä lähetyskäyntiäni tässä maassa, täällä oli jo toisia lähetysaarnajia, jotka olivat aloittaneet ja kehittäneet työtä täällä.

Minulle oli hyvin mielenkiintoista kokea, että matkustava vieras kohdataan kukkaseppeleellä. Seppele laitetaan kaulaan.

Filippiiniläiset ovat kristinuskoon uskovaa kansaa ja he mielellään kuuntelevat viimeisten profeettojen Jesajan, Danielin jne. juhlallisia sanomia, niin kuin myös Jeesuksen Kristuksen ilmestymisestä, ja erityisesti Hänen tulemisestaan ja Hänen ikuisen valtakunnan perustamisestaan.

Kävimme eri saarilla, joissa oli perustettu seurakuntia, ja missä johdettiin ajan ja voimien uhraamisella sielujen pelastusta.

Minua pyydettiin aloittamaan työ uudella alueella, jossa oli vielä suuri pakanallisuus.

Pienellä koneella lähdettiin Manilasta Davaoon päin. Pyysin lentäjältä luvan tulla ohjaamoon, että voisin nähdä alueen paremmin. Hän oli hyvin ystävällinen ja antoi minulle luvan siihen. Hän selitti minulle saaresta ja mainitsi: "Nyt lennämme alueen yli, johon ihmisjalka ei vielä ole astunut." Olin yllättynyt ja ajattelin, että tämä on melkein mahdotonta, mutta kaksi päivää myöhemmin kapteenin puhe kävi toteen.

Kun tulimme Davaoon, aloitimme hyvin vaikean matkan sademetsän läpi. Piti saada nukkumapaikka ja ylläpito. Mutta "missä on tahto löytyy myös mahdollisuus." Alkuasukkaat olivat hyvin uteliaita, mitä on tapahtumassa siellä. Noin 14 päivää

evankelioimisen jälkeen, luonamme kävi eräs erikoisen heimon kuningas. Hän oli yli 100 vuotta vanha, mutta hänen kolmas vaimonsa oli vasta 25 vuotta vanha. Kuitenkin hän oli ylpeänä siitä, että saa olla kuninkaan vaimona.

Hänellä piti olla kolme kielenkääntäjää, voidakseen vastata meidän kysymyksiimme, jotka hänelle esitettiin. Minä kysyin häneltä, uskooko hän, että on olemassa taivaan ja maan Luoja. Hän myönsi tämän. Jumalan Pojan olemassa olo, Jeesus Kristus, syntisten Vapahtaja ja ikuisen elämän antaja, oli vierasta hänelle. Mutta hän oli avoin juhlalliselle sanomalle, jonka toimme hänelle.

Ruoan ja juomaveden varat olivat loppumassa, mutta minun aikani, joka minulla oli täällä käytettävissä oli myös loppumassa. Oli vaarallista elää niissä olosuhteissa. Eräänä aamuna yritettiin lähteä paluumatkalle hyvin vanhalla kulkuneuvolla, joka palveli meitä siellä, mutta miten pettyneitä olimme, kun koimme, että auto ei ole valmis matkaa varten. Se oli rikki. Jos haluamme jäädä eloon, silloin emme voi jäädä enää pitkäksi aikaa tänne. Mitä pitää tehdä? Meidän piti lähteä paluumatkalle jalkaisin. Ei mikään saisi meitä pidättää, koska siellä kuumuudessa ja vielä ilman vettä ja ruokaa, näimme elämämme loppuvan. Ilma oli kosteaa ja kuumaa ja käveleminen hiostavissa vaatteissa oli hyvin epämieluisia. Vähäinen neste oli jo kohta käytetty. Ne jotka riisuivat vaateensa ja kävelivät paljaana, pian huomasivat, että ovat saaneet auringonpistoksen. He käpertyivät kivuista. Meillä ei ollut toiveita saada pian vettä ja leipää. Romahdus alkoi. Olimme voineet pyytää apua vain ylhäältä, että Jumala voi huolehtia meistä samalla niin kuin kolmen ja puolen vuoden kuivuuden aikana Hän antoi Elialle leipää ja vettä. Usko ja lapsen luottamus Jumalaan toi hedelmänsä. Me löysimme leipää ja vettä, kun hätä oli suurin. Tällainen uskonkokemus pitää saada jokaisen kristityn, jos hän haluaa kulkea ikuisen kodin tietä ja saada päämäärän. "Joka pysyy lujana loppuun asti se pelastuu."

Kun tulimme lentokentälle, voimamme olivat loppuun kuluneet. Istuin paikalleni ja kiitin Jumalaa, ettei pitänyt siellä löytää elämämme loppua.

Pieni kone nousi ylös ja pian olimme yläilmassa, aloin kärsiä jo korkeasta kuumeesta. Tultuamme Manilaan, minun piti heti etsiä sähköä. Siellä makasin 9 päivää korkeassa kuumeessa. Apu- ja hoitokeinona oli rukous ja vesi. Hytti, jossa makasin, oli niin rakennettu, että voi katsella ulkoapäin sisälle ja päinvastoin. Siellä oli juuri suuret juhlat, ihmiset hakivat koiria ja tappoivat ne, täyttääkseen niiden suolet lihalla ja riisillä ja söivät ne innokkaasti. - Koira parat, minä ajattelin, mutta myös kurjat ihmiset!

Kun lähetystehtäväni oli suoritettu, sain jatkaa matkaani. Pian unohdin pimeät tunnit, mutta aika, jossa oli näin pitkä rivi kastettavia, jotka tekivät liittonsa Jumalan kanssa, ja jossa sain suorittaa sen tehtävän, pysyi mielessäni. Jatkuu...

Siegmund Gutknecht

Joosefin vaunut

1. Moos. 45:25-28

Varmasti tämä oli hyvä sanoma, jonka Jaakobin pojat toivat vanhalle isälle.

"Joosef on vielä elossa ja on koko Egyptin maan valtias." jae 26.

Joosef on vielä elossa? Vanha Jaakob ravistaa päätänsä, kun tätä sanomaa tuotiin hänelle. Tämä ei ole ollenkaan mahdollista! Te näytitte minulle silloin hänen rivotun ja verestä tahratun vaipan. Joosefhan on jo kauan ollut kuolleena! Ja - jos vielä elää - minkä tähden olisi pitänyt tulla Egyptiin? Mahdottomuus, mahdottomuuksien jälkeen! Ja jos hän olisi Egyptissä - miten hän olisi tullut sinne, ollakseen Egyptin herra ja haltija? Ei, ei! Ette voi yllyttää minua uskomaan siihen! Aikaisemminkaan te ette ole puhuneet aina totta - minä en usko teitä!

Miten heidän piti yrittää vakuuttaa hänelle, että Joosef on Egyptin sijaishallitsija - hän pysyi siinä:

Minä kuulen sanoman ihan hyvin; minulta puuttuu vain uskoa.

Mitä veljesten piti tehdä nyt, saadakseen vanhan Jaakobin uskomaan? Mitä heidän piti tuoda hänelle, että hän uskoisi iloiseen sanomaan? Siellä olivat nähtävissä kuninkaan vaunut, jotka Joosef lahjoitti, tuodakseen vanhan isän Egyptiin. Nähtiin vaunut ja hevoset ja ensimmäisenä nähtiin, että ne ovat kuninkaallisesta tallista. Ne olivat upeat vaunut, runsaasti kaunistetut. Hienoja vaunuja, sellaisia, joita Jaakob ei koskaan ollut nähnyt aikaisemmin. Kun hän näki vaunut, hänen henkensä virkistyi. Sitten hän sanoi:

"Nyt on minulla kyllin; poikani Joosef elää vielä, minä menen häntä katsomaan, ennen kuin kuolen." jae 28.

Niin kauan kun hän kuuli jotakin hänen pojiltaan, hän ei uskonut. Kauan hän epäili heidän hyvää sanomaansa. Mutta kun sai nähdä jotakin, se riitti hänelle, nyt hän uskoi sanomaan Joosefista.

Eikö tämä puhuttele meitä?

Ehkä sinulla on vanha isä tai iäkäs äiti kotona, tai sukulaisia ja tuttaviam. Olet yrittänyt tuoda heille ilosanomaa Jeesuksesta, joka haluaa olla heille myös Herrana ja Vapahtajana. Mutta he vain ravistavat päätänsä. Sinun saarnasi ja neuvosi eivät ole auttaneet. He pysyvät epäuskoisina. Käsitätkö, vanhojen vanhempien ja sukulaisten pitää nähdä jotakin! Niin se asia on. He ovat kuulleet riittävästi. Saanko jopa sanoa: kuulivat jo liikaa. Olet jo saarnannut heille niin, että he ovat jo vaivautuneita. Siis tällä tavalla et saavuta päämäärää. Tällä tavalla et voi vakuuttaa heitä.

Ei, heidän pitää nähdä jotakin. Sinun pitää näyttää heille jotakin. Mitä se tarkoittaa? Miten tulisi ymmärtää tämä asia?

Eikö ole totta, Joosef antoi vaunut veljillensä? Ja he näyttivät ne isälle. Niin meidänkin pitää näyttää meidän ympärillä etsiville ihmisille, mitä Jeesus on antanut meille. Aivan varmasti, kun he saavat jotakin nähdä, heidän henkensä virkistyy ja heihin herää kaipaus tulla oikeaan uskoon.

Tiedätkö, mikä nämä “Joosefin vaunut” ovat, joita pitää näyttää ympäristössämme ja joita odotetaan nähdä meidän kohdallamme? Tämä voit lukea Gal. kirjeessä 5:22. Siellä mainitaan asioita, jotka pitää nähdä elämässämme, jos haluamme johdattaa ihmisiä Jeesuksen luokse. Tässä on sanottu:

“Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensähillitseminen.”

Onko näitä Jumalan Hengestä virkistyneitä hyveitä ja ominaisuuksia nähtävissä sinussa? “Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus.” Joh. 13:35.

Onko tämä rakkaus nähtävissä elämässäsi?

Rakkaudellinen luonne on paras saarna. Voit esittää kauniimmat sanat, voit puhua vakuuttavilla sanoilla parannuksen tarpeellisuudesta - mutta jos sinussa ei näy rakkautta, koko sinun puheellasi ja saarnallasi ei ole tarkoitusta. Ole rakkaudellinen vanhalle uskomattomalle isällesi! Aja hänen etujansa. Vihkiydy hänelle. Etsi mahdollisuuksia osoittaa hänelle huomiota. Ympäroi häntä aidon ja kiitollisuuden rakkauden todisteilla - ja kohta hänen sydämensä virkistyy lämmittävästä vaikutelmastanne. Tai sinun miehesi on vielä hyvää sanomaa vastaan. Ole ystävällinen hänelle! Kohtele häntä suurella rakkaudella. Valmista hänelle ystävällinen ja juhlallinen vastaanotto, kun hän työnsä jälkeen tulee kotiin. Rakkaus voittaa!

Sinä tunnet varmaan kertomuksen tuulesta ja auringosta, eikö totta? Tuuli ja aurinko riitelivät keskenänsä siitä, kenellä on enemmän voimaa. Eräs mies oli matkalla ja hänen kohdalla ne halusivat kokeilla voimiansa. Ne halusivat nähdä, kuka pystyisi viemään hänen takkinsa pois. Tuuli alkoi puhaltamaan. Se repi ja veti takkia. Mutta mitä kovemmin se puhalsi, sitä tiukemmin vaeltaja kääri sen ympärillensä. Lopuksi tuuli lakkasi yrittämästä.

Sitten aurinko alkoi näyttämään voimaansa, se paistoi ja tuli niin lämmintä ja kaunista - pian matkailijalle tuli liian kuuma. Hän otti

takkinsa pois. Aurinko voitti.

Etkö halua yrittää rakkauden aurinkopaiseella kohdata sinun lähimmäisesi? Varmasti, sillä tavalla sinä voitat hänen sydämensä Herralle. Näytä hänelle, että olet ystävällinen ja sydämesi tuntee iloa, ollakseen Jeesuksen oma! Jos päätät mennä yksin, et voi kääntää sukulaisasi Jeesuksen seuraajiksi. Se on totta, mitä runoilija sanoi: “Mikä onni on olla pelastettu, Herra, sinun veresi kautta!”

Eikö tämän onnen johdosta silmäsi loistaisi? Silmää on kutsuttu sydämen ikkunaksi. Kun sydän tuntee tämän ilon yhteyden Jeesuksen kanssa, silloin sydämen ikkunasta myös loistaa valoa. Se ei voi toimia muulla tavalla.

Kristityt ovat myös rauhan ihmisiä. He eivät lähde riitelemään. Riidan aloittamiseen kuuluu aina kaksi ihmistä. Jos olet päättänyt olla lähtemättä sille tielle, en tiedä, miten voit aloittaa riitelyyn. Vain silloin kärsivällisyys on kristittyjen tuntomerkki.

Ole kärsivällinen lähimmäisesi kanssa, jos hän voi suostua luopumaan näkemyksistään, jossa hän on kasvanut. Ole kärsivällinen hänen kanssaan, anna asia Auttajalle Jeesukselle Kristukselle!

Paljon enemmän kuin sinä, on Herra kiinnostunut hänen pelastuksestaan! Edelleen, ystävällisyys on myös nimetty Hengen hedelmäksi, se on viisautta. Epäystävälliset hurskaat johdattavat Kristuksen asian epäonnistumiseen. Tiituksen 3:4 luemme, että Vapahtajalle on annettu nimi “Hyvyys”. Kyllä, Hän oli hyväsydäminen henkilö.

On oikein, mitä apostoli kirjoittaa: “Mutta kun Jumalan, meidän vapahtajamme, hyvyys ja ihmisrakkaus ilmestyi.” Tiit. 3:4. Hyvyys on toimivaa rakkautta. Oletko sinä hyväsydäminen? Hyväsydäminen katse, hymy ja sana voittaa sydämen. Ajatteletko sitä?

On niin tärkeä osoittaa hyvyttä jokaista kohtaan. Ei vain niitä kohtaan, jotka ovat rakkaita ja tärkeitä sinulle, jotka ovat lähellä sinua, vaan myös niitä kohtaan, jotka ovat kaukana. Jumala on hyvä.

Tämä tarkoittaa: “Olkaa siis te täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on.” Matt. 5:48.

Sitten uskollisuus. Se tarkoittaa täyttää annetut lupaukset. Ihmisinä kristittyjen pitää olla tuttuja maailmassa, joihin voidaan luottaa.

Miten tärkeitä ovat myös sävyisyys ja itsensähillitseminen! Miten harvoin sellaista on maailmassa, miten harvoin kohdataan niitä meidän aikanamme, niin, enemmän on silmiin pistävää käyttäytymistä, kun sitä, että ihmisellä on näitä ominaisuuksia. Miten ihmeellisesti vaikuttaa, kun vaimo kohtelee miestänsä sävyisyydellä, kun hän ei päätä sanoa viimeistä sanaa ja toteuttaa omaa tahtoansa. Tämä vaikuttaa mieheen enemmän kuin pitkät puheet. Moittivat sanat herättävät vain vihaa ja katkeruutta. Mutta hiljainen sävyisyys tuo palavia hiiliä epävanhurskauden ja kovan miehen pään päälle. Elämässämme pitää näkyä, mitä Jumalan armo on saanut aikaan meissä.

Onko se vaikuttanut sinun elämässäsi? Onko meillä paljon velkaa maailmalle tämän asian suhteen? Miten pitää tulla paremmaksi? Eikö niin, että teet paremmat päätökset ja päätät: Pitää käyttäytyä paremmin. Ei, hyvillä päätöksillä emme pääse eteenpäin. Tämä on täysin väärä tie, vaan me haluamme antautua Jeesukselle täydellisesti, että Hän voisi antaa meille nämä ominaisuudet ja tämä monipuolinen Hengen hedelmä tulisi näkyviin elämässämme.

Uudelleen näkeminen

Lukekaa 1. Moos. 46:28-30!

Kun Jaakob kuuli ilonsanoman, että Joosef elää vielä ja on herrana Egyptin maassa, sitten hän nousi lähteäkseen Egyptiin. Beer-Sebassa, lähellä Palestiinan rajaa, hän toi Jumalalle kunnioitus- ja kiitosuhrin sille paikalle, missä hänen isänsä Iisak ja isoisänsä Aabraham vihkiytyivät. Samalla hän rukoili Jumalan johdatuksen puolesta, kun oli valmis jättämään luvatus maan lähteäkseen Egyptiin.

Niin kuin Jumala ilmestyi hänelle kerran nuoruudessa, kun

hänen piti jättää maa, niin hän ilmestyi myös nyt vanhuutensa aikana jälkinäyn kautta. Hän lohdutti häntä ja sanoi: "Minä olen Jumala, sinun isäsi Jumala; älä pelkää mennä Egyptiin, sillä minä teen sinut siellä suureksi kansaksi. Minä menen sinun kanssasi Egyptiin, ja minä myös johdatan sinut sieltä takaisin. Ja Joosefin käsi on sulkeva sinun silmäsi." 1. Moos. 46:3, 4.

Niin Jaakob lähti Egyptiin tämä Jumalan sana mukanaan, lohduttautuneena ja vahvistuneena. Kun hän ei ollut kaukana, hän lähetti Juudan edellensä, ilmoittaakseen Joosefille hänen tulostaan. (jae 28) Miten paljon Joosef oli kaivannut, että näkisi isänsä ja saisi halata häntä! Nyt Juuda toi hänelle sanoman: Jaakob on matkalla! Pian tulee perille!

Sitten Joosef käskei parhaat hevoset valjastaa vaununsa eteen ja piti kiireesti lähteä kohtamaan isäänsä. Minkälainen kohtaaminen! Minkälainen jälleen näkeminen! Miten kauan Jaakob oli kaivannut rakastansa! Miten kauan hän on surrut häntä! Ja nyt hän halaa häntä. Nyt hän iloitsee rakkaansa katseesta, kauan pidätetyistä kasvoista. Kyyneleet ilosta ja liikutuksesta juoksevat vanhuksen poskilla - ja myös samalla tavalla pojan kasvoilla, joka tuli kuninkaallisella vaunulla hakemaan vanhaa isäänsä. Minkälainen hetki! Jaakob ei voinut tulla kylläiseksi poikansa kasvojen katselemisesta, joka oli niin kauan ollut poissa ja kaivattuna, hänen pukunsa komeudesta ja hänen merkkinsä arvokkuudesta ja korkeasta asemastaan, joka hänellä oli Egyptin maassa. Sitten Israel Puhui Joosefille: "Nyt minä kuolen mielelläni, kun olen nähnyt sinun kasvosi ja tiedän, että sinä vielä elät." (jae 30)

Mitä oli tapahtunut siitä lähtien, kun eräänä aurinkoisena aamuna Joosef jätti isänsä teltan ja lähti etsimään hänen veljiänsä. Mihin syvyyteen Joosefin piti mennä, helvettiin asti, josta Jumalan armo ja kuninkaan suosio nostivat hänet. Ja mitä Jaakob oli kokenut näinä pitkinä vuosina. Miten vuodet olivat kallistaneet hartioita ja saaneet hänen hiuksensa valkoisiksi. Mutta - kaikki tämä on unohdettu, nyt isä ja poika halusivat toisiansa ja iloitsivat jälleen näkemisestä!

Sellaisen hetken mekin tulemme kokemaan. Tiedätkö sen, että

sellainen hetki sinuakin odottaa? Miten ihanaa tulee olemaan se aika, kun saamme nähdä Vapahtajamme Jeesuksen! On varmaan paljon vaikeuksia maan päällä, joiden läpi pitää käydä. Aina uudelleen tiemme menee arkkujen ja hautausmaiden viereen. Aina uudelleen joudumme hyvästelemään ihmisten kanssa, jotka olivat arvokkaita meille, jotka olivat lähellä meitä. Miten vaikeata on eroaminen ja kaipaaminen! Miten yksinäinen on polkumme!

Jalkamme väsyvät aina enemmän elämän vaelluksesta. Elämämme tulee olemaan rikkinäisempi. Mutta - mikä hetki odottaa meitä, kun saamme nähdä kuninkaamme Hänen ihanuudessaan! Kun Hän tulee meitä vastaan kirkkaudessaan hakeaksensa meidät kotiin, sitten elämämme laulu vaipuu meidän taaksemme. Varmasti tämä tulee pian tapahtumaan, kun tuttavat tervehtivät meitä taivaan Jerusalemin Helmi porteilla, jotka elivät uskossa Herraan Jeesukseen ja nukkuivat pois. Varmaan tulee olemaan kaunista, kun löydämme rakkaan äitimme, joka niin uskollisesti rukoili edestämme, sydämellisen lapsen, joka jätti meidät aikaisemmin, uskollisen vaimon, uskollisen miehen, - mutta olen varma, ensimmäisen ilonnäkemisen jälkeen sanomme heille:

“Anna minun mennä, anna minun mennä, että saisin nähdä Jeesukseen! Sieluni on täynnä kaipausta, saada nähdä Hänet ikuisesti ja seisoa Hänen valtaistuimensa edessä!”

Siis, nähdä Hänet, joka meidän edestämme joutui häpeään, nähdä Hänet, joka suostui tulemaan ristiinnaulituksi, tehdäkseen meidät Jumala lapsiksi ja Jumalan perillisiksi - mitä tämä tulee olemaankaan!

Minkälainen hetki se tulee olemaan, kun saamme nähdä Hänet, sellaisena kuin Hän on! Miten tämä valoisa tapahtuma etukäteen kirkastaa valoa tiellemme. Miten tulee myös olemaan valoisaa pimeässä laaksossa, tämän elävän toivon kautta! Sen vuoksi, jos intosi loppuu, jos sielusi nuutuu, silloin ajattele tätä kohtaamistapahtumaa Herramme Jeesuksen Kristuksen kanssa. Tämä vahvistaa masentunutta mieltä uudelleen, tämä virkistää väsyneen sydämen uudelleen, tämä nostaa ja virkistää

vahingoittuneet voimat. Herramme odottaa meitä. Hän kaippaa meitä. Eikö meidän tulisi odottaa ja kaivata sitä tapahtumaa, jona aikana saamme nähdä Hänet?

Vain karjanhoitajat

1. Moos. 46:31-34

Olisi voitu ajatella, että Joosefille oli hyvin vastenmielistä, kun hänen veljensä tulivat Egyptiin. He olivat vain karjapaimenia ja hän oli maan sijaishallitsija. Eikö tämä ollut hänelle kiusallista, kun hänellä oli sellaisia sukulaisia? Ei vähäisintäkään! Sellainen ajatus ei ole tullut hänelle ollenkaan. He olivat hänen veljiänsä! Vaikka he olivat karjapaimenia, hän ei häväissyt heitä vähääkään. Niin, hän puhui heille sen jälkeen kun tervehti isäänsä: “Minä menen ilmoittamaan faraolle ja sanon hänelle: 'Minun veljeni ja minun isäni perhe, jotka ovat olleet Kanaanin maassa, ovat saapuneet luokseni. Ja nämä miehet ovat paimenia, sillä he hoitavat karjaa; ja he ovat tuoneet mukanaan lampaansa, karjansa ja kaiken muun omaisuutensa.’”(jakeet 31, 32). Saattaa olla, että ei olisi ollut tarpeellista ilmoittaa kuninkaalle hänen veljiensä tulosta. Hän olisi voinut siirtää heidät Gooseniin, ilmoittamatta siitä kuninkaalle. Mutta tämä merkitsisi selvästi sitä, että Joosef esiintyy pelkurina ja kieltää ilmoittamisen. Niin on, mutta hänen ei olisi edes tarvinnut sanoa kuninkaalle, että hänen veljensä ovat karjapaimenia. Hän olisi voinut esittää asiat hiukan toisella tavalla. Hän olisi voinut sanoa: “He ovat suurien laumojen omistajia” tai “he ovat suuria karjankasvattajia” tai jotain sellaista. Mutta ei, Joosef halusi sanoa koko totuuden. Hän halusi sanoa hänelle: “Veljeni ovat karjapaimenia.” Tosin tämä ammatti on Egyptiläisille inhottava ja mitätön. Kyllä, on jopa sanottu: “Me, sinun palvelijasi, olemme hoitaneet karjaa nuoruudestamme tähän asti, me niin kuin meidän isämmekin' - että saisitte asettua Goosenin maakuntaan. Sillä kaikki paimenet ovat egyptiläisille kauhistus.” (jake 34.) Mutta siitä huolimatta, että tämä on niin, Joosef ei häpeä veljiänsä ja heidän asemaansa. Hän sanoo kuninkaalle rohkeasti ja vapaasti: “Veljeni ovat karjapaimenia.”

Voimme oppia tällä jotakin Joosefista?

Minä uskon, että voimme oppia. Voimme seurata hänen esimerkkiänsä, ettemme häpeä veljiämme. Onko Jumalan armo tehnyt sinut Hänen lapsekseen? Silloin kuulut Jumalan suureen perheeseen, silloin sinulla on veli ja sisar, jopa monia veljiä ja sisaria. He ovat niitä, joilla on sama päämäärä, kuin sinulla, jotka tunnustavat ja seuraavat samaa Herraa, kuin sinä.

Kun Jeesus kutsui veljiänsä, he olivat kalastajia, tullimiehiä, käsityöläisiä, rakentajia, työntekijöitä ja virkamiehiä, jotka seurasivat Häntä; koulutetut ja viisaat eivät halunneet seurata Häntä. Tämän myös Paavali toteaa, kun kirjoittaa Korinttolaisille:

Olkaa hyvä ja lukekaa 1. Kor. 1:26-28.

Niin kuin silloin, niin on myös nykyisin. Ei ole monia ylhäisiä herroja ja “sivistyneitä” näiden kanssakristittyjen keskuudessa. Varmaan on myös sellaisiakin. Jumalalle kiitos, että Herralla on kansa jokaisella alalla. Mutta heidän lukumäärä on pieni verrattuna niiden kanssa, jotka ovat kuin Joosefin veljet “karjapaimenia”. Häpeätkö heitä? Maailma ylenkatsoo heitä. Se sanoo olankohautuksella: Kristittyjä vain! Entä miten sinä suhtaudut siihen?

Kuulua tähän veljeskuntaan on jotakin ihanaa. Olen huomannut, että kasvamiseen armossa kuuluu kolme osaa: Jumalan sana, Rukous ja seurustelu.

Ei voi laiminlyödä yhtäkään näistä. Kaikki kolme ovat välttämättömiä kasvatukseksi.

Jos joku laiminlyö vaikka yhtä niistä, hän menee taaksepäin uskon elämässään. Tämä on täysin väistämätön. Jumala ei voi siunata, kun ylenkatsotaan Hänen lapsiansa. Hän selittää olevansa niin täydellisesti yhtä heidän kanssa, että sanoo: “joka teihin koskee, se koskee hänen silmäteräänsä.” Sak. 2:8.

Niin tärkeä on veljien asema, että Johannes teki sen tosielämän merkiksi. Hän sanoo: “Me tiedämme siirtyneemme kuolemasta elämään, sillä me rakastamme veljiä.” 1. Joh. 3:14.

Missä ei ole veljesrakkautta, missä hävetään alhaisia - sanan

mukaan - siellä ei ole elämää Jumalalta.

Sen vuoksi kysymys on niin tärkeä ja niin merkittävä: Rakastatko veljiä? Tai loukkaatko heidän mitätöntä asemaansa ja heidän sivistystänsä, heidän ammattiansa ja alhaisuuttansa.

Minä toivon, sinä opit, ettet enää häpeä veljiäsi. Jos et rakasta veljiäsi, sitten älä puhu enää siitä, että rakastat Jumalaa. Se ei ole totta. Sinä rakastat ainoastaan itseäsi. Sillä on kirjoitettu: "Sillä joka ei rakasta veljeänsä, jonka hän on nähnyt, se ei voi rakastaa Jumalaa, jota hän ei ole nähnyt." 1. Joh. 4:20.

Riippumatta kuka sinä olet, joka luet tätä, oletko korkeassa tai vaatimattomassa asemassa, koulutettu, tai kouluttamaton, - sinun pitää ymmärtää, että et halveksi ja ylenkatso sinun uskon toveriasi, vaan täynnä iloa ja kiitosta nimität heitä: "Rakkaat veljeni." Aamen.

Kurt Barath

Meidän arvomme

Olen usein kuullut sanottavan, että me olemme niin pieniä kuin pieni hiekanmuru tai nuppineula avaruudessa. Näin onkin, me olemme näin pieniä, mutta kuinka arvokkaita me Jumalan silmissä olemme. Mitä olisi hiekkaranta ilman pieniä hiekan murusia tai mitä tekisi ompelija, jos hänellä ei olisi nuppineuloja. Me olemme siis tärkeitä tässä maailmassa. Minulla on paikka, jonka vain minä voin täyttää. Jumala on asettanut minut sinne ja Hän toivoo, että täyttäisin tehtäväni siellä oikein.

"Sillä ilmeistä on, että te olette Kristuksen kirje, meidän palvelustyöllämme kirjoitettu, ei musteella, vaan elävän Jumalan Hengellä, ei kivitauluihin, vaan sydämen lihatauluihin." 2. Kor. 3:3

Minä olen siis kirje Kristukselta ja tehtäväni on antaa todistus hänestä. "Minä kuulin Herran äänen sanovan: Kenenkä minä lähetän? Kuka menee puolestamme? Minä sanoin: Katso, tässä

olen, lähetä minut." Jes.6:8.

Herra siis kutsuu ja lähettää minut, jotta olisin hänen lähettiläänsä. Arvoni ei riipu siitä, mitä minulla on, vaan siitä, mitä minä olen.

"Ja Herra puhutteli Moosesta kasvoista kasvoihin, niin kuin mies puhuttelee toista." 2. Moos. 33:11. Sisar White kirjoittaa Mooseksesta kirjassa Lunastuksen historia, että hän oli Jumalan ystävä.

Danielista sanoo Raamattu,"... sillä sinä olet otollinen." Dan. 9:23.

Englannin ja Saksan kielisissä Raamatuissa sanotaan " ...sillä sinä olet rakas."

Ja Psalmin kirjoittaja sanoo:" Sillä Herra on mielistynyt kansaansa, hän kaunistaa nöyrät pelastuksella." Ps. 149:4.

"Te olette kalliisti ostetut."1. Kor.7:23 ja 1. Kor.6:20.

"Kristuksen

kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman Karitsan."

1. Piet. 1:19. Herra lupaa: " Minä teen kuolevaiset harvinaisemmiksi." Jes.13:12.

Tämä on meidän arvomme.

sis. Birgitta

Pelastetun kiitos

"Autuaat ne ihmiset, joilla on voimansa sinussa, joilla on mielessänsä pyhät matkat! Kun he käyvät Kyynellaakson kautta, he muuttavat sen lähteitten maaksi, ja syyssade peittää sen siunauksilla. He käyvät voimasta voimaan, he astuvat Jumalan eteen Siionissa. Herra, Jumala Sebaot, kuule minun rukoukseni, ota se korviisi, Jaakobin Jumala. Sela. Jumala, meidän kilpemme, käännä katseesi, katso voideltusi kasvoja. Sillä yksi päivä sinun esikartanoissasi on parempi kuin tuhat muualla; mieluummin minä olen vartijana Jumalani huoneen kynnyksellä, kuin asun jumalattomien majoissa. Sillä Herra

Jumala on aurinko ja kilpi; Herra antaa armon ja kunnian, ei hän kiellä hyvää niiltä, jotka nuhteettomasti vaeltavat. Herra Sebaot, autuas se ihminen, joka sinuun turvaa!” Ps. 84: 6-13.

Nämä ihanat Raamatunjakeet huomasin olevan alleviivatun äitini viimeisimpien elinvuosien aikana lukemassa Raamatussa. Äidilläni oli jo lapsuudesta lähtien tapana keskittyä lukemaan, kuuntelemaan ja laulamaan kallisarvoista ihanaa ilosanomaa Jeesuksesta. Hän ammensi joka päivä voimaa Pyhästä Raamatusta. Vaikka oli koetteleviakin hetkiä hänen elämässään, niin silti hän sai voimaa ylhäältä Valkeuksien Isältä.

”Yksi päivä sinun esikartanoissasi on parempi kuin tuhat muualla;” tällaista Raamatun kohtaa en ymmärtänyt nuorempana ollenkaan. Nyt ymmärrän kuinka koko elämä on riippuvainen yksin Jumalan armosta ja voimasta. Kuinka kaikki tulee jättää hänen huomaansa ajatuksia, sanoja ja tekoja myöden. Äitini ja hänen sisarensa olivat hyvin kiinnostuneita hengellisistä asioista. Vasta nyt, kun heidän värikästä ja koettelemusten kautta tullutta onnellista elämäkertaa ei voi enää omin korvin kuulla, joudun pohtimaan asioita syvällisemmin.

Toinen hänen alleviivaamista kohdista oli: ***”Tulkaa, lapset, kuulkaa minua: Herran pelkoon minä teidät opetan. Kuka oletkin, joka elää tahdot ja rakastat elämän päiviä, nauttiaksesi onnea: varjele kielesi pahasta ja huulesi vilppiä puhumasta; vältä paha ja tee hyvää, etsi rauhaa ja pyri siihen. Herran silmät tarkkaavat vanhurskaita ja hänen korvansa heidän huutoansa.” Ps. 34:12-16.***

Tarvitseeko meidän pelätä Herraamme? Ei, vaan itseämme, joka on suurin vihollinen elämässämme. Tässä kehoitettiin ehdottomaan rehellisyyteen ja kokosydämiseen hyvän tekemiseen. Ihmissydän on hyvin taipuvainen valitsemaan itsellensä sopivan tien. Sydämemme pienimmätkin sopukat tulevat olla Herralle pyhitettyjä. ”Mitä me nyt olemme luonteeltamme ja millaisia nyt olemme pyhässä palveluksessa, se on varma enne siitä, mitä meistä tulee.” E ja K s. 289.

Pieni lapsen lapsemme oli isovanhempiensa luona kesämökillä. Tietysti hänen pienessä sydämessään oli paljon ajatuksia, joita hän mietti. Kerran eräänä hetkenä yhtäkkiä hän totesi tädillensä: ”Lehmät on pahoja juntteja.” Sen kummempaa selvitystä hän ei siihen antanut. Hän oli vain asian jostain päätellyt sillä tavalla. Eikö meidän ihmistenkin elämässä joskus ole tällaisia hetkiä, jotka ovat ”pahoja juntteja”. Itsekkyytämme tuo kaikenlaista sopimattomuutta elämäämme. Haluamme jonkin asian ehdottomasti tehtävän niin kuin me haluamme. Kenties emme edes näe mitään muuta vaihtoehtoa siihen kuin oman mielipiteemme. Olemme lujasti omaa mieltämme, emmekä edes ole ajatelleetkaan kysyä Jumalalta viisautta asioihimme. Meitä kehoitetaan kiipeämään maailman korkeimmalle paikalle, joka valitettavasti löytyy Iso-Himalajan vuoristosta Kiina-Nepalin rajamailta 8848 metrin korkeudesta, vaan ”polvistuessaan uskossa ristin juurelle hän on saapunut korkeimmalle paikalle, minne ihminen voi päästä”. Apt. s.161. Eikö ole ihanaa hiljentyä kuuntelemaan mitä itse Taivaan Herra haluaa meille viestittää!! Aina ei Jumalan antamat elämänohjeet tunnu miellyttäviltä. Joskus joudumme vaikeisiin koettelemuksiin, mutta ne ovat suureksi siunaukseksi meille, kun otamme ne Ylhäältä Valkeuksien Isältä saaduksi.

Äidilläni oli matkanvarrella monenlaisia vaikeitakin koettelemuksia aivan viimeiseen hengenvetoon saakka. Minulla oli suuri etuoikeus saatella äitiäni elämänsä loppuhetkinä. Olin sairaalan saattohuoneessa äitini kanssa kahdestaan. Äitini ei voinut puhua. Se mitä olin joskus aikaisemmin puhunut hänen kanssaan hoitokodissa, oli nyt muistoissani. Ainoastaan saatoimme kuunnella kasetilta kauniita hengellisiä lauluja. Laittaessani kasetin soimaan, välittömästi äitini alkoi omalla tavallaan laulamaan kasetilta tulevaa laulua: ”*Taivas on uskoni määrä, matkalle en tahdo jäädä, kaukaa jo siintävät rannat ihmeisen ihanan maan.*” Muina kertoina hän ei enää jaksanut laulaa, mutta kun tuli ”*Sua kohti Herrani, sua kohti ain, mua joskin ahdistaa luokses risti vain*”, hän laittoi kädet kauniisti ristiin rinnan päälle

koko laulun ajaksi, aivan kuin lapsuuttani muistellessa. Tämän saman vielä hän teki kolmen hengellisen laulun aikana ennen poislähtöäni sairaalasta.

Hänen luottamuksensa kaikkein Korkeimpaan Voimaan antaa vieläkin minulle voimia jatkaa tätä maallista vaellustani.

”Mutta minun onneni on olla Jumalaa lähellä, minä panen turvani Herraan, Herraan, kertoakseni kaikkia sinun tekojasi.”
Ps.73: 28.

Lopuksi haluan liittää tähän äitini sanoittaman laulun:

”Soi laulu, Soi!

***Soi laulu, soi. Soi laulu, soi. Herralle kiitos! Kiitos, kiitos oi!
Soi laulu linnun pienoisen niin raikkaan keväisesti.***

***Mä yhdyn lauluun lintusten ja laulan riemuisesti.
Soi laulu, soi. Soi laulu, soi. Herralle kiitos! Kiitos, kiitos oi!***

***Ei lintuin kuoro kauan soi, en kauan minä laula.
Vain hetken viivyn päällä maan. On määränä taivaan rauha.***

***Maan myrskyt vaihtuu tyveneeseen. On rauha suuri kerran.
Ja silloin puhtain sävelin mä laulan luona Herran.***

***Soi laulu soinnuin kirkkaimmin, on synty kaikki poissa.
Oi riemua, oi autuutta nyt taivaan asunnoissa.***

Merja-sisar

Kristinusko vastaan Scophenauer

” Olemattomuudesta tulemme
ja sinne jälleen menemme”,
niinhän opetit Scophenauer.

Mun sieluni, kun lepäs
filosofiasi pieluksilla,
niin aivoni,
tuo ihmeluomus
vuotten monen, monen takaa
esiin nosti muistikuvan
kärsijästä lempeästä.
Hän kertoi kauttaan luodun
kaiken, mitä kaikkialla on
ja sanomansa kuului:
” Olin, Olen, Olen tuleva ”
Ristin juureen seuraajainsa
käski syntitaakat heittää
ja armon alle jääden
laskeutua polullensa.
Laki Jumalan, sen kaikki käskyt,
mittaisivat siellä kulkuansa.
Hän polun louhikkoisen
seuraajilleen viitto.
Rauha kuitenkin
ja ilo (erilainen)
seurais' heitä
ja maahan onnelliseen,
ristiriidattomaan
rakkauden universumissa
päätyis' vaivalloinen matka täällä.
Niiden, jotka voittoon
asti yltäis'.
Lempeästi katsoi polokulkijoita,
sillä tiesi Hän
et' ylempänä kulki toinen tie,
jost' ilo-äännet kaikui
ja tuulet toivat tuoksun
täynnä houkutusta.
Eräät polun kulkijoista

pyrki pieluksille, Scophenauer
tai jonkun toisen mukaan,
joka polun tasaisemman neuvoi.
Tai he takertuivat epä-uskon verkkoon:
Mistä tiedämme, et' totta puhui mies?
Ei ehkä odotakaan meitä kaunis koti
polun päässä?
Turhaan kuluu elämämme
kieltäymysten tiellä
ja oma tahtomme jää käyttämättä.

Pieluksillas' Scophenauer
päädyn pohtimaan sun oppiasi:
” Olemattomuudesta olemattomuuteen”,
niinhän opetit.
Voiko olemattomuus siis muuta olla,
kuin vain pelkkä tyhjiys?
Eikä tyhjiydestä saata
mitään tulla.

Kuitenkin, on mulla silmät,
joilla nähdä voin
ja korvillani kuulla.
Jos vielä eläisit, Scophenauer,
sun taluttaisin
niityille ja metsiin
ja näyttäisin, kuink' siellä kaikki
ELÄÄ, ELÄÄ
ilman, että ihminen sen tajuis
MITEN?
Ei kuolevainen moiseen pysty.

Siis oli oikeassa kaidan polun mies.

VOI MINUA

ja vielä suuremmalla syyllä
VOI SINUAKIN, Scophenauer.

Pehmeän untuvapieluksen läpi
tunnistan kovien sulkaluiden
kivuliaat pistot.

(Scophenauer oli Saksalainen filosofi, joka
vaikutti 1800-1900 luvun vaihteessa.)

Margit – sisko

- Ilmoituksia -

Nuorisosapatteja

Vuoden 2010 Pääaihe jatkuu: “Jeesus Kristus on sama eilen ja
tänään ja iankaikkisesti.” Hebr. 13:8.

Rakkauden kaksi mittaa 3.4.10

Tatu - veli

Onko elämää kuoleman jälkeen? 1.5.10

Vladimir - veli

Jumalan resepti salaisia voimia vastaan 5.6.10

Eija - sisar

Maailman loppu ja planeettamme uudistuminen 3.7.10

Merja - sisar

Kansainväliset juhlat Bulgariassa 15-25.8.10

Sydämellisesti tervetuloa!

Kastetilaisuus Ukrainassa

